

děsně jsem si to užila!! S OBĚMA!! S OBĚMA! Fakt. Na venčení byli s Brtníkem v polích a tak jsem si je po návratu z velkého nákupu po jednom vytáhla ven. Více-méně jen právě na cvičení. To méně, tak to znamenalo, že v případě Rumíčka nám to kapek narušila rozdováděná skorolabradůra Deniska, která s sebou přitáhla ještě nějakýho podobného parťáka a šli se družít. Inu co naděláte, dvě neovladatelný nukleární hovádka nepořešíte. Tak jsem to chvíli pojala čistě socializačně. Což ale není od věci, protože veliký černý neznámý pes..... a k tomu do hry ještě fenka. Ale Rumíček je skvělejší pán, takže neřešil a ani se na mladocha v souvislosti s feňulí nevytáhoval, nebo něco takového. Pohodová komunikace.

No a pak už se šlo zase na věc, trochu tý poslušnosti jako takový, abychom se v ní utužili, trochu toho aportování, něco málo pobíhání a taky různý blbinky. Oba nás to bavilo a bylo to moc prima. Rumíček dělal ÍPO psa, sedal, lehal a odkládal se. Abychom si utužili náš divadelní příběh pro děti i v rušném prostředí, procvičovali jsme jednotlivé části pěkně u dětského hřiště. A pochopitelně netrvalo moc dlouho a za plůtkem stál dav malých diváků. Protože jasně, zajíček ten dostane každý dítě a natož pak zastřelenej zajíc, že jo ☐ ☐ . A Rumíček se pochopitelně tužil, jako vždycky, když má to svoje publikum. Pak jsme museli jít za odměnu stříhnout tak dvě, tři honičky kolem zábradlíčka. Tentokrát kupodivu bez kvokání. Asi mu to před dětma bylo žinantní, nevím ☐ ☐

Když jsme se přesunuli o kousek dál, aby se cvičně proběhl po kovových roštích kolem garáží a potrénovali jsme povel "zadní" a "řapíčky" , tak v našem největším zaujetí slyšíme: "Tak si zrovna říkáme, co to tak může bejt za vzorného pejska a jak jinak, on to Štajník! " Koukám že to souseďka s dcerou a vnoučkem v náručí. A protože vnouček se pejsků- přes to, že v rodině jsou dva foxlíci - bojí, tak měl hnedle Rumíček o práci postaráno ☐ . Jak jinak.... zajíc v akci sklízel úspěch a dětský úsměv. Ale i přes to, se malý ostýchal. Tak někdy jindy to třeba srovnáme úplně. Ještě chvíli jsme si hráli s balonkem a pak už jsme si dali závody na podestu. Prohrála jsem, to není nic překvapivého. Štaník šel bivakovat a na startovní čáru se dostavila Talimůra, která už předtím při našem odchodu hopíkala nadšením a vnucovala se s tenisákem, že by se k nám taky přidala. "Jeeen se děvče tuž v trpělivosti, však na tebe dojde řada." byla na to moje odpověď.

Když jsem vzala do ruky kšandičky, mohla se pominout. Tak jsem si počkala, až pominutí pominulo a její zadek pevně dřepěl na našem novém vzhledném linu ☐ . Otevřeme dveře,

vyjdeme, usedneme. Byl můj požadavek. Splněno. Stejně tak naše trasa ke vchodovým dveřím byla uhlazená, nikdo se nezastavoval kebulí o skleněnou tabuli ve dveřích. Tali hezky sedla, nešaškovala a kráásně sešla se mnou schody. A hezky šla se mnou po chodníku. Aby ukázala tomu pánovi od Elzičky, před kterým jsem ji chvílku předtím pomlouvala, že to s tou poslušností máme dost na štíru, jak ulhaná já jsem ☐ . Sice nakonec chtěla jít za Elzičkou, která už byla mezi dveřma domu, na kafičko, ale nechala se hezky odvolat. A pak řapala pěkně se mnou a s panem klikrem. A zahrála si se mnou na honěnou kolem lavičky. Pochopitelně jsem musela vypísknout, když mě dopadla a měla jsem jí na hlavě. To je vám lidi taková krása!!!!!!! Psííbože a ty to vidííš, tohle jsem já chtělaaaa! Protože co můžete dělat se psem, který nestojí ani o společný kravinky, hru a blbnutí? Nic. To se neposunujete. Ale takhle je to jiná. Ty její vysmátý kukadla, to je skvělej pohled. Jen je s ní potřeba tohle dávkovat velmi poskrovnu, dost často - jako dneska - jen jednou a dost. Ať se to nevochodí.

Když si pak namířila na cestičku vedoucí mezi křovíčkem k rybníčkům, a já ji přivolávala zpátky, vrátila se. Mooc dobrůtek dostala šikovná Talinka, mooc. Zamířila jsem směrem k Talibufíku a Tali tam zahlídla dva holuby doupňáky. A jala se "pracovat" . Přes to, že se mezi námi vytvořila trochu větší vzdálenost, poslechla nakonec na neformální volání, otočila to a radostně se řítila za mnou jak urvaná lokomotiva. JOOOOOOOOO, SEŠ VÝYBORNÁÁÁÁ! Slyšelo sídliště :D. A sešly jsme - s povelem Se mnou! hezky k rybníčkům. Hezky pěkně cvičíme ☐ a vedle mě jde další ÍPO pes. U rybníčku procvičíme ☐ povel volno a Tali si jde radostně kutit. Když se na mě podívá, čupnu na bobek a beze slov roztáhnu ruce.... a čekám, co to udělá. Tali se našponuje a uuuuuuž běžíííí!! Aaaa joooooo!! "To je výýýborněěě!" můžu si zase zajásat. Prvně přiběhla na tohle úplně tichý přivolání. Už nějakou dobu jí oba nezávisle na sobě učíme to, že tohle je signál, že se k nám běží .

Následuje jedno vzorný přivolání rozběhnutý Talimůry podél potůčku. Tam kde pak vždycky vypálí spodem k poslednímu domu, kde jak víme se nachází další z prostřených "stolů" . Ted to otočí na drápku zadní nohy a valí ke mně. Culím se na ní jako blbeček a abychom si to nepokazily směřuju nás nahoru na louku, Tam se zase rozběhne směrem k tomu domu a zase poslechne. Protože se tam pohybují malý pejsci posouvám nás nenápadně na druhou stranu louky, před náš dům. Tam si Tali vyrazí, že půjde na holubí plácek. Ani nepípnu a kreju se stromem (vzrostlým!). Zastaví se, stojí a paaaak letí zpááátky!! Bez mojí iniciativy. Sype se to, sype se to a sype. Pak si ještě dáme trochu cvičení, ale jen trošku, aby se nám madáme neotrávila a pak si stříhnem "Jak dělá kočička a Tali krásně vyběhne po větvi

Když jsem včera cvičila

nahoru a ladně seskočí. Kupodivu se ani nepřerazí sama o sebe, ani nepověsí přes větev pupkem, jak minule. Používám tohle stromolezení, aby si pes zlepšil koordinaci a stabilitu. No a pak už, zase beze slov, jdeme na podestu, kde sundáme košíček a odměníme vzorovanou studentku. A já doma páníkovi hlásím, že má moočíkovnou Talinku.